ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 7ης Ιουνίου 2007 *

Στην υπόθεση T-346/06 R,

Industria Masetto Schio Srl (IMS), με έδρα το Schio (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους F. Colonna και T. Romolotti, δικηγόρους,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους C. Zadra και D. Lawunmi,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της γνώμης Ε (2006) 3914 της Επιτροπής, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με μέτρο των γαλλικών αρχών για την απαγόρευση ορισμένων μηχανικών πρεσσών μάρκας IMS,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο, ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

1 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την προσέγγιση της νομοθεσίας των κρατών μελών σχετικά με τις μηχανές (ΕΕ L 207, σ. 1), το οποίο έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε αναγκαίο μέτρο ώστε οι μηχανές και τα εξαρτήματα ασφαλείας στα οποία έχει εφαρμογή η οδηγία αυτή να μπορούν να διατίθενται στην αγορά και να τίθενται σε λειτουργία μόνον εάν δεν θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια και την υγεία των ανθρώπων και, ενδεχομένως, των κατοικιδίων ζώων ή των αγαθών, όταν η εγκατάσταση και η συντήρησή τους είναι η προσήκουσα και χρησιμοποιούνται σύμφωνα με τον προορισμό τους.

2 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37 ορίζει ότι «[τ]α κράτη μέλη δεν μπορούν να απαγορεύσουν, να περιορίσουν ή να παρεμποδίσουν τη διάθεση στην αγορά και τη θέση σε λειτουργία, στο έδαφός τους, μηχανών και εξαρτημάτων ασφαλείας που πληρούν τις διατάξεις της [...] οδηγίας».

3 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37 ορίζει ότι όταν κράτος μέλος διαπιστώσει ότι μηχανές που φέρουν τη σήμανση «CE» ή εξαρτήματα ασφαλείας που συνοδεύονται από τη δήλωση πιστότητας ΕΚ και χρησιμοποιούνται σύμφωνα με τον προορισμό τους ενδέχεται να θέσουν σε κίνδυνο την ασφάλεια προσώπων και ενδεχομένως κατοικίδιων ζώων ή αγαθών λαμβάνει κάθε αναγκαίο μέτρο προκειμένου να αποσύρει τις μηχανές ή τα εξαρτήματα ασφαλείας από την αγορά, να απαγορεύσει τη διάθεσή τους στην αγορά, τη θέση τους σε λειτουργία ή να περιορίσει την ελεύθερη κυκλοφορία τους. Το κράτος μέλος ενημερώνει αμέσως την Επιτροπή για το μέτρο αυτό και αναφέρει τους λόγους της αποφάσεώς του.

4 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/37 προβλέπει ότι η Επιτροπή διενεργεί διαβουλεύσεις με τα ενδιαφερόμενα μέρη το συντομότερο δυνατόν. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά τις διαβουλεύσεις αυτές, ότι το μέτρο είναι δικαιολογημένο, ενημερώνει αμέσως συναφώς το κράτος μέλος που πήρε τη σχετική πρωτοβουλία, καθώς και τα λοιπά κράτη μέλη. Αν η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά τις διαβουλεύσεις αυτές, ότι το μέτρο δεν είναι δικαιολογημένο, ενημερώνει αμέσως συναφώς το κράτος μέλος που πήρε τη σχετική πρωτοβουλία, καθώς και τον κατασκευαστή ή τον εγκατεστημένο στην Κοινότητα εντολοδόχο του. Όταν η απόφαση που αναφέρεται στην παράγραφο 1 δικαιολογείται λόγω κενών των προτύπων, η Επιτροπή προσφεύγει στην επιτροπή του άρθρου 6, εάν το κράτος μέλος που έλαβε την απόφαση σκοπεύει να εμμείνει σε αυτήν, και κινεί τη διαδικασία του άρθρου 6, παράγραφος 1.

5 Στις 8 Αυγούστου 2001, η Γαλλική Δημοκρατία κοινοποίησε στην Επιτροπή τη διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001, περί απαγορεύσεως διαθέσεως στην αγορά και απαγορεύσεως χρήσεως ορισμένων πρεσσών για την εν ψυχρώ κατεργασία μετάλλων, μάρκας IMS, παραγομένων από την αιτούσα (στο εξής: διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001).

6 Η διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001 απαγόρευσε τη θέση σε λειτουργία και τη χρήση πρεσσών μάρκας IMS, των ήδη κατασκευασθέντων τύπων P40VE, P40VEI, P50VE και P50VEI, που είχαν τύχει βεβαιώσεως ελέγχου CE χορηγηθείσας από τον l'Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (Εθνικό οργανισμό πιστοποιήσεως των εξαρτημάτων και των προϊόντων, στο εξής:

ANCCP), εκτός αν είχαν προσαρμοσθεί στους εφαρμοστέους στον εξοπλισμό εργασίας κανόνες του άρθρου R. 233-84 του γαλλικού κώδικα εργασίας, καθώς και τη διάθεση στην αγορά, τη θέση σε λειτουργία και την χρήση των πρεσσών μάρκας IMS, των τύπων P40VE, P40VEI, P50VE και P50VEI, που είχαν τύχει βεβαιώσεως ελέγχου CE χορηγηθείσας από το Istituto certificazione europea prodotti industriali (Εθνικό ίδρυμα ευρωπαϊκής πιστοποιήσεως των βιομηχανικών προϊόντων, στο εξής: ICEPI).

7 Το Conseil d'État (Γαλλία) ακύρωσε τη διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001 με απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2002.

8 Οι γαλλικές αρχές απέστειλαν στην Επιτροπή έγγραφο στις 8 Απριλίου 2005. Με το έγγραφο αυτό, οι γαλλικές αρχές επισημαίνουν τα εξής:

«[...] Με έγγραφο της 2ας Μαρτίου 2004, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πληροφόρησε τις γαλλικές αρχές ότι διορίστηκε ανεξάρτητος εμπειρογνώμονας για να εξετάσει κατά πόσον οι προαναφερθείσες πρέσσες μάρκας IMS ήσαν σύμφωνες με τους εφαρμοστέους κανόνες. Κατόπιν της εξετάσεως αυτής, αναμενόταν έκθεση πραγματογνωμοσύνης τον Απρίλιο του 2004.

Σήμερα, οι γαλλικές αρχές έχουν την τιμή να απευθυνθούν εκ νέου στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή προκειμένου να θέσει πράγματι σε εφαρμογή τη διαδικασία του άρθρου 7 της οδηγίας [98/37].

3. Το επείγον της αιτήσεως

Οι γαλλικές αρχές επισημαίνουν στην Επιτροπή ένα νέο πραγματικό στοιχείο. Συγκεκριμένα, μολονότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ουδέποτε εξέφερε γνώμη επί του

αν ήταν δικαιολογημένο ή αδικαιολόγητο το μέτρο διασφαλίσεως που έλαβε η Γαλλία κατά ορισμένων πρεσσών μάρκας IMS, ο κατασκευαστής αυτός άσκησε αγωγή αποζημιώσεως εξ εξωσυμβατικής ευθύνης ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου, βασιζόμενος σε πλημμέλεια της δημόσιας αρχής.

Κατά τη διεξαγωγή αυτής της διαδικασίας διασφαλίσεως (προβλεπόμενης στο άρθρο 7 της οδηγίας), οι γαλλικές αρχές υπογραμμίζουν ότι συμμορφώθηκαν πάντοτε, αφενός μεν, προς την οδηγία [98/37], αφετέρου δε προς τις διατάξεις της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Για τον λόγο αυτόν, οι εν λόγω αρχές επιθυμούν να τους γνωστοποιηθεί η γνώμη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής το συντομότερο δυνατόν.

4. Προβληματική κατάσταση από πλευράς του κοινοτικού δικαίου

Το ότι η Κοινότητα δεν έχει δώσει απάντηση μέχρι τώρα θέτει τις γαλλικές αρχές σε δύσκολη θέση από πλευράς άρθρου 226 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο αυτό, αποτελεί αποκλειστική ευθύνη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να προβεί σε διαπίστωση περί του βασίμου ενός μέτρου διασφαλίσεως ληφθέντος από κράτος μέλος.

Ενδεχομένως, οσάκις προκύπτει ότι μια ρήτρα διασφαλίσεως δεν είναι δικαιολογημένη, η Επιτροπή οφείλει τότε να ζητήσει από το οικείο κράτος μέλος να καταργήσει το εθνικό του μέτρο, αλλά και να κινήσει τη διαδικασία λόγω παραβάσεως που προβλέπει το άρθρο 226 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο κατασκευαστής τον οποίο αφορά το αδικαιολόγητο μέτρο μπορεί τότε, βάσει αυτής της διαδικασίας και μόνο, να κινήσει ενδεχόμενο δικαστικό αγώνα προκειμένου να αποζημιωθεί για τις ζημίες που υπέστη.

5. Ευθύνη του Γαλλικού Δημοσίου

Προκειμένου να είναι το Γαλλικό Δημόσιο σε θέση να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του όσον αφορά την ασφάλεια και την υγεία των ανθρώπων, αλλά και για να μπορεί να αμυνθεί κατά της προαναφερθείσας αγωγής βάσει του εσωτερικού δικαίου, οι γαλλικές αρχές ζητούν από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να τους διαβιβάσει αντίγραφο της εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης που αφορά την αξιολόγηση της συμφωνίας ορισμένων μηχανικών πρεσσών μάρκας IMS προς τους ισχύοντες κανόνες.»

9 Η Επιτροπή προέβη στην εξέταση των μέτρων αυτών και, απορρίπτοντας διάφορες περιπτώσεις μη συμμορφώσεως τις οποίες προέβαλαν οι γαλλικές αρχές, έκρινε, κατά το πέρας της εξετάσεως αυτής, με τη γνώμη Ε (2006) 3914 που εξέδωσε στις 6 Σεπτεμβρίου 2006 (στο εξής: επίδικη πράξη), ότι η διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001 ήταν εν μέρει δικαιολογημένη.

10 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Δεκεμβρίου 2006, η αιτούσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης πράξεως και αγωγή αποζημιώσεως.

11 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 18 Ιανουαρίου 2007, υπέβαλε την υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ, με αίτημα την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξεως.

12 Η Επιτροπή υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 19 Φεβρουαρίου 2007. Ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως και την καταδίκη της αιτούσας στα δικαστικά έξοδα.

13 Οι διάδικοι προέβησαν στις προφορικές τους διευκρινίσεις κατά την ακρόαση της 1ης Μαρτίου 2007.

14 Κληθείσα να υποβάλει συμπληρωματικά στοιχεία επί του επείγοντος, η αιτούσα συμμορφώθηκε προς το αίτημα αυτό με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία στις 9 Μαρτίου 2007.

15 Η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επ' αυτών των συμπληρωματικών στοιχείων με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία στις 16 Μαρτίου 2007.

Σκεπτικό

16 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 242 ΕΚ και του άρθρου 225, παράγραφος 1, ΕΚ, το Πρωτοδικείο δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της ενώπιόν του προσβαλλομένης πράξεως.

17 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris), τη λήψη του προσωρινού μέτρου που ζητείται.

18 Κατά πάγια νομολογία, η αναστολή εκτελέσεως και τα άλλα προσωρινά μέτρα μπορούν να διαταχθούν από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων εάν αποδειχθεί ότι η λήψη τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris) βάσει των προβαλλομένων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών και ότι τα μέτρα αυτά είναι

επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, εφόσον είναι αναγκαίο, στη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων (διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2000, C-377/98 R, Κάτω Χώρες κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-6229, σκέψη 41, και της 23ης Φεβρουαρίου 2001, C-445/00 R, Αυστρία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-1461, σκέψη 73· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 16ης Φεβρουαρίου 2007, T-310/06 R, Ουγγαρία κατά Επιτροπής, σκέψη 19).

19 Επιπλέον, στο πλαίσιο αυτής της συνολικής εξετάσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και είναι ελεύθερος να καθορίσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της υποθέσεως, τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων καθώς και η σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, εφόσον κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως για να εκτιμήσει την αναγκαιότητα της εκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 23].

20 Με βάση τις ανωτέρω αρχές πρέπει να εξεταστεί η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

Επί του παραδεκτού

Επί του εκ πρώτης όψεως παραδεκτού της προσφυγής της κύριας δίκης

— Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή ακυρώσεως με την οποία συναρτάται η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων είναι προδήλως απαράδεκτη, κατά το

μέτρο που η επίδικη πράξη δεν συνιστά μέτρο που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική κατάστασή του.

22 Η Επιτροπή ισχυρίζεται επιπλέον ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η επίδικη πράξη μπορεί να παραγάγει τέτοια αποτελέσματα, αυτά δεν αφορούν εν πάση περιπτώσει άμεσα την αιτούσα.

23 Συγκεκριμένα, για να επηρεάζεται ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο άμεσα από μια πράξη, όπως προβλέπει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, απαιτείται τα επίμαχα κοινοτικά μέτρα να παράγουν άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη και να μην καταλείπουν καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες των εν λόγω μέτρων οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή τους, για τον λόγο ότι η εφαρμογή αυτή έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση χωρίς εφαρμογή άλλων ενδιάμεσων κανόνων.

24 Ο μηχανισμός που θέσπισε η οδηγία 98/37 έχει, κυρίως, κατά την Επιτροπή, τα ακόλουθα χαρακτηριστικά.

25 Πρώτον, το κράτος μέλος που θεσπίζει μέτρα δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37 πρέπει να ενημερώσει συναφώς την Επιτροπή. Κατά την Επιτροπή, η κοινοποίηση των μέτρων αυτών δεν αποτελεί αναβλητική αίρεση υπό την οποία τελούν τα αποτελέσματά τους. Άπαξ θεσπισθέντα, τα μέτρα έχουν άμεση εφαρμογή στο έδαφος του κράτους μέλους που τα θέσπισε.

26 Δεύτερον, η διαδικασία της οδηγίας 98/37 δεν προβλέπει καμία προθεσμία εντός της οποίας η Επιτροπή θα πρέπει να ολοκληρώσει την εκ μέρους της εξέταση του

μέτρου. Κατά την Επιτροπή, αυτή είναι υποχρεωμένη μόνο να διαπιστώσει «αμέσως» αν το μέτρο που της κοινοποιήθηκε είναι δικαιολογημένο. Η διαπίστωση αυτή δεν είναι δυνατή, μετά τη διαβούλευση του άρθρου 7, παράγραφος 2, παρά μόνον αφού η Επιτροπή έχει στη διάθεσή της όλα τα αναγκαία τεχνικά στοιχεία.

27 Τρίτον, κατά την Επιτροπή, αν αυτή κρίνει ότι το μέτρο δεν είναι δικαιολογημένο, υποχρεούται απλώς να ενημερώσει συναφώς το οικείο κράτος μέλος, προκειμένου αυτό να ανακαλέσει το εν λόγω μέτρο, καθώς και τον ενδιαφερόμενο, προκειμένου αυτός να διαθέτει ένα επιπλέον στοιχείο ώστε να προσβάλει το μέτρο ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Συνεπώς, η γνώμη της Επιτροπής δεν μπορεί, από μόνη της, να διακόψει τα αποτελέσματα του εθνικού μέτρου.

28 Τέταρτον, η Επιτροπή φρονεί ότι, αν το μέτρο είναι δικαιολογημένο, υποχρεούται απλώς να ενημερώσει το οικείο κράτος μέλος καθώς και όλα τα άλλα κράτη μέλη προκειμένου να εξακριβώσουν αν υπάρχει ανάγκη θεσπίσεως παρεμφερών μέτρων για την προστασία της ασφάλειας και της υγείας. Επομένως, ακόμη και στην περίπτωση αυτή, η γνώμη της Επιτροπής δεν θα μπορούσε, από μόνη της, να παραγάγει εντός των κρατών μελών αποτελέσματα περιοριστικά του εμπορίου των οικείων μηχανών.

29 Πέμπτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η γνωμοδότηση με την οποία κρίνει το μέτρο δικαιολογημένο δεν δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα και δεν κινεί μεταξύ των κρατών μελών κανένα μηχανισμό αμοιβαίας αναγνωρίσεως του εθνικού μέτρου το οποίο αφορά η γνωμοδότηση. Πράγματι, η εν λόγω γνώμη δεν έχει ευθεία εφαρμογή εντός όλων των κρατών μελών.

30 Η αιτούσα φρονεί ότι η κύρια προσφυγή είναι παραδεκτή.

— Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

31 Επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, καίτοι είναι αληθές ότι το ζήτημα του παραδεκτού της κύριας προσφυγής δεν πρέπει, κατ' αρχήν, να εξετάζεται στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, διότι άλλως προδικάζεται η κρίση επί της ουσίας της υποθέσεως, γεγονός παραμένει ότι, προκειμένου να κηρυχθεί παραδεκτή η αίτηση αναστολής εκτελέσεως μιας πράξεως, ο αιτών οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη ορισμένων στοιχείων που επιτρέπουν να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό της κύριας προσφυγής με την οποία συνδέεται η αίτησή του ασφαλιστικών μέτρων, και τούτο για να μη μπορέσει, μέσω της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, να επιτευχθεί αναστολή εκτελέσεως πράξεως που δεν πρόκειται στη συνέχεια να ακυρωθεί από τον κοινοτικό δικαστή, καθόσον η κύρια προσφυγή θα κριθεί απαράδεκτη [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1999, C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8343, σκέψη 89· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 2004, T-37/04 R, Região autónoma dos Açores κατά Συμβουλίου, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 108].

32 Η εν λόγω εξέταση του παραδεκτού της κύριας προσφυγής είναι κατ' ανάγκη συνοπτική, λαμβανομένου υπόψη του επείγοντος χαρακτήρα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 35· διάταξη Região autónoma dos Açores κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 31, σκέψη 109].

33 Συγκεκριμένα, επί αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, το παραδεκτό της κύριας προσφυγής μπορεί να εκτιμηθεί μόνον εκ πρώτης όψεως, δεδομένου ότι η εν λόγω εκτίμηση αποσκοπεί στο να εξεταστεί αν ο αιτών προσκόμισε επαρκή στοιχεία τα οποία δικαιολογούν, εκ των προτέρων, το συμπέρασμα ότι το παραδεκτό της κύριας προσφυγής δεν μπορεί να αποκλειστεί. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να κρίνει την εν λόγω αίτηση απαράδεκτη μόνον αν το παραδεκτό της κύριας προσφυγής μπορεί να αποκλειστεί τελείως. Πράγματι, η κρίση επί του παραδεκτού κατά το στάδιο των ασφαλιστικών μέτρων, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες το παραδεκτό αυτό εκ πρώτης όψεως δεν αποκλείεται τελείως, θα προδίκαζε την απόφαση του Πρωτοδικείου επί της κύριας προσφυγής (διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 17ης Ιανουαρίου 2001, T-342/00 R, Petrolessence

και SG2R κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-67, σκέψη 17, και της 19ης Δεκεμβρίου 2001, T-195/01 R και T-207/01 R, Government of Gibraltar κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3915, σκέψη 47, και Região autónoma dos Açores κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 31, σκέψη 110).

34 Εν προκειμένω, πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η κύρια προσφυγή είναι απαράδεκτη, κατά το μέτρο που η επίδικη πράξη αποτελεί γνωμοδότησή της, με την οποία η Επιτροπή αποφαίνεται επί εθνικού μέτρου και που η πράξη αυτή δεν συνιστά επομένως απόφαση παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.

35 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, μόνον τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική του κατάσταση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και της 22ας Ιουνίου 2000, C-147/96, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4723, σκέψη 25). Προκειμένου να διαπιστωθεί αν μια πράξη παράγει τέτοιου είδους αποτελέσματα, είναι αναγκαίο να εξετασθεί η ουσία της. Αντιθέτως, η μορφή υπό την οποία οι εν λόγω πράξεις ή αποφάσεις εκδίδονται είναι, κατ' αρχήν, αδιάφορη όσον αφορά την δυνατότητα προσβολής τους με προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση IBM κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 9).

36 Συναφώς, παρατηρείται κατ' αρχάς ότι η πράξη της οποίας ζητείται η αναστολή εκτελέσεως έλαβε από την Επιτροπή τον τίτλο «Γνώμη της Επιτροπής».

37 Ωστόσο, επισημαίνεται ότι, στο άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/37, δεν γίνεται χρήση της λέξεως «γνώμη» ή αντιστοίχου όρου. Αντιθέτως, προβλέπεται ότι, «[ό]ταν η Επιτροπή διαπιστώσει, μετά τις διαβουλεύσεις αυτές, ότι το μέτρο είναι δικαιολογημένο, ενημερώνει αμέσως το κράτος μέλος που πήρε τη σχετική πρωτοβουλία, καθώς και τα υπόλοιπα κράτη μέλη».

38 Δεύτερον, υπογραμμίζεται ότι η Επιτροπή επισημαίνει, στο σημείο 1 της επίδικης πράξεως, ότι «υποχρεούται να αποφανθεί, κατόπιν διαβουλεύσεων με τα ενδιαφερόμενα μέρη, εάν τα μέτρα αυτά είναι δικαιολογημένα ή όχι» και ότι, «[ε]άν το μέτρο κριθεί δικαιολογημένο, [...] ενημερώνει τα κράτη μέλη έτσι ώστε να λάβουν όλα τα κατάλληλα μέτρα όσον αφορά την εκάστοτε μηχανή».

39 Βάσει των στοιχείων αυτών και λαμβανομένων υπόψη της οικονομίας και του σκοπού της οδηγίας 98/37, παρατηρείται, αφενός, ότι η Επιτροπή φαίνεται εκ πρώτης όψεως να έχει την υποχρέωση και όχι την απλή ευχέρεια, δυνάμει του άρθρου 7 της οδηγίας 98/37, να αποφανθεί επί του εθνικού μέτρου που της έχει κοινοποιηθεί. Υπογραμμίζεται, αφετέρου, ότι φαίνεται επίσης εκ πρώτης όψεως ότι η Επιτροπή υποχρεούται να αποφανθεί όχι επί σχεδίου μέτρου, αλλά επί εθνικού μέτρου το οποίο, δεδομένου ότι ελήφθη από κράτος μέλος, έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των οικείων μηχανών.

40 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37, τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε αναγκαίο μέτρο ώστε οι μηχανές και τα εξαρτήματα ασφαλείας στα οποία έχει εφαρμογή η οδηγία αυτή να μη μπορούν να διατίθενται στην αγορά και να τίθενται σε λειτουργία εάν θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια και την υγεία των ανθρώπων και, ενδεχομένως, των κατοικιδίων ζώων ή των αγαθών.

41 Συνεπώς, δεν αποκλείεται εκ πρώτης όψεως ότι, όταν η Επιτροπή κοινοποιεί στα κράτη μέλη την πράξη με την οποία διαπιστώνει ότι οι μηχανές που αποτελούν αντικείμενο του κρατικού μέτρου θέτουν σε κίνδυνο την υγεία και την ασφάλεια των προσώπων και, ενδεχομένως, των κατοικιδίων ζώων ή των αγαθών και ενημερώνει συναφώς τα λοιπά κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/37, στη συνέχεια εναπόκειται σ' αυτά να λάβουν, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, και με το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37, κάθε αναγκαίο μέτρο προκειμένου να αποσύρουν τις μηχανές ή τα εξαρτήματα ασφαλείας από την αγορά, να απαγορεύσουν τη διάθεσή τους στην αγορά, τη θέση τους σε λειτουργία ή να περιορίσουν την ελεύθερη κυκλοφορία τους.

42 Συνεπώς, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί να αποκλείσει, στο παρόν στάδιο, ότι η εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση του δικαιολογημένου χαρακτήρα ενός μέτρου ληφθέντος από κράτος μέλος δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37 και η διαβίβαση της πληροφορίας αυτής στα λοιπά κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, μεταβάλλουν σαφώς τη νομική κατάσταση του παραγωγού των μηχανών που αφορά η πράξη της Επιτροπής, εμποδίζοντας τη θέση τους σε κυκλοφορία ή σε λειτουργία στην αγορά των κρατών μελών που υπήρξαν αποδέκτες της πράξεως αυτής. Επομένως, δεν μπορεί εκ πρώτης όψεως να αποκλεισθεί ότι η πράξη της Επιτροπής μπορεί να έχει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα για τον παραγωγό των μηχανών τις οποίες αφορά η πράξη αυτή.

43 Η επιχειρηματολογία της Επιτροπής πρέπει επίσης να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

44 Συγκεκριμένα, πρώτον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι «η μη λήψη παρεμφερών μέτρων από ένα κράτος μέλος, κατόπιν της κοινοποιήσεως της γνώμης της Επιτροπής, θα μπορούσε βεβαίως να αποτελέσει αντικείμενο διαδικασίας λόγω παραβάσεως, δυνάμει του άρθρου 226 της Συνθήκης, τούτο όμως λόγω παραβάσεως των σχετικών διατάξεων της οδηγίας και όχι λόγω παραβάσεως της προαναφερθείσας γνώμης».

45 Χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, επί της νομικής βάσεως που μπορεί να στηρίξει ενδεχόμενη προσφυγή λόγω παραβάσεως, αρκεί η επισήμανση ότι η Επιτροπή, με τον τρόπο αυτόν, δέχεται ότι τα λοιπά κράτη μέλη υπέχουν υποχρέωση κατόπιν της διατυπώσεως της γνώμης της.

46 Δεύτερον, παρατηρείται ότι το γεγονός ότι δεν υπάρχει αμοιβαία αναγνώριση του εθνικού μέτρου, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, οφείλεται εκ πρώτης όψεως στο ότι αυτή πρέπει να προβεί στην εκτίμηση του δικαιολογημένου χαρακτήρα του εθνικού μέτρου και ότι σ' αυτήν εναπόκειται, κατά το πέρας της εξετάσεως αυτής, να κρίνει αν το μέτρο αυτό είναι δικαιολογημένο, εν μέρει δικαιολογημένο ή αδικαιολόγητο.

47 Τρίτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η γνωμοδότησή της δεν μπορεί από μόνη της να διακόψει τα αποτελέσματα του εθνικού μέτρου που της κοινοποιήθηκε δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37 και ότι εναπόκειται στην οικεία επιχείρηση να προσφύγει στο εθνικό δικαστήριο για να επιτύχει την ανάκληση του μέτρου. Μολονότι φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει καμία αρμοδιότητα ακυρώσεως του εθνικού μέτρου, δεδομένου ότι μόνον το εθνικό δικαστήριο έχει την εξουσία αυτή, η Επιτροπή δεν μπορεί παρά ταύτα να αντλεί επιχείρημα από αυτή την έλλειψη αρμοδιότητας για να αποδείξει ότι η πράξη με την οποία αποφαίνεται επί του κύρους του εθνικού μέτρου δεν έχει χαρακτήρα αποφάσεως. Επιπλέον, δεν μπορεί να αποκλεισθεί εκ πρώτης όψεως ότι η Επιτροπή μπορεί επίσης να κινήσει διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά του κράτος μέλους αυτού, αν το επίδικο μέτρο δεν ανακληθεί ή ακυρωθεί κατόπιν της γνώμης της.

48 Δεύτερον, πρέπει να εξετασθεί αν η αιτούσα παρέσχε στοιχεία αποδεικνύοντα, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, ότι δεν αποκλείεται να νομιμοποιείται ενεργητικώς να ζητήσει τη μερική ακύρωση της επίδικης πράξεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

49 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποστηρίζει κατ' ουσίαν, αφενός, ότι τα μέτρα που έλαβαν ενδεχομένως τα κράτη μέλη είναι τα μόνα που μπορούν να θίξουν την αιτούσα και, αφετέρου, ότι τα κράτη μέλη διέθεταν περιθώριο εκτιμήσεως ως προς τη θέση της επίδικης πράξεως σε εφαρμογή.

50 Ο άμεσος επηρεασμός του προσφεύγοντος, ως προϋπόθεση του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως κατά το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, απαιτεί το προσβαλλόμενο κοινοτικό μέτρο να επάγεται άμεσα αποτελέσματα επί της έννομης καταστάσεως του προσφεύγοντος και να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, όταν αυτό έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλόμενων κανόνων. Τούτο σημαίνει ότι, οσάκις πράξη κοινοτικού οργάνου απευθύνεται σε κράτος μέλος, αν η ενέργεια στην οποία οφείλει να προβεί το κράτος μέλος προκειμένου να εκτελέσει την εν λόγω πράξη έχει αυτόματο χαρακτήρα ή αν οι συνέπειες της επίδικης πράξεως επέρχονται άνευ ετέρου, τότε η πράξη αφορά άμεσα κάθε θιγόμενο από τη σχετική

ενέργεια πρόσωπο. Αν, αντίθετα, η πράξη παρέχει στο κράτος μέλος τη δυνατότητα να ενεργήσει ή να μην ενεργήσει ή αν δεν το υποχρεώνει να ενεργήσει προς συγκεκριμένη κατεύθυνση, τότε η αντίστοιχη ενέργεια ή αδράνεια του κράτους μέλους, και όχι η ίδια η πράξη, αφορά άμεσα το οικείο πρόσωπο (διάταξη του Πρωτοδικείου της 22ας Ιουνίου 2006, Τ-137/04, Mayer κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1825, σκέψεις 58 και 59).

51 Το γεγονός ότι η πράξη της Επιτροπής χρήζει εθνικών μέτρων εφαρμογής δεν φαίνεται να σημαίνει, εκ πρώτης όψεως, με απλή ανάγνωση των εφαρμοστέων διατάξεων και αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή, ότι τα κράτη μέλη μπορούν να εξακριβώσουν αν υπάρχει ανάγκη λήψεως μέτρων παρεμφερών προς το απαγορευτικό μέτρο το οποίο η Επιτροπή έκρινε δικαιολογημένο. Συγκεκριμένα, εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι η Επιτροπή εκτιμά την ανάγκη λήψεως τέτοιων μέτρων και τα κράτη μέλη έχουν στη συνέχεια, όπως φαίνεται, την υποχρέωση να λάβουν τα προσήκοντα μέτρα που επιβάλλει η διαπίστωση αυτή, δηλαδή να αποσύρουν τις μηχανές από την αγορά και να μην επιτρέπουν τη διάθεσή τους στην αγορά ή τη θέση τους σε λειτουργία αν θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια και την υγεία των ανθρώπων, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37.

52 Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι εκ πρώτης όψεως δεν αποκλείεται τα κράτη μέλη να μη διαθέτουν κανένα περιθώριο ελιγμών οσάκις είναι αποδέκτες πράξεως με την οποία η Επιτροπή τα πληροφορεί, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/37, ότι ένα εθνικό μέτρο το οποίο απαγορεύει τη διάθεση στην αγορά ή τη θέση σε κυκλοφορία ορισμένων μηχανών είναι δικαιολογημένο ή εν μέρει δικαιολογημένο. Τα κράτη μέλη αποδέκτες φαίνονται, εκ πρώτης όψεως, να μη μπορούν να πράξουν τίποτε άλλο εκτός από το να εμποδίσουν τη διάθεση στην αγορά ή τη θέση σε λειτουργία των μηχανών που αφορά η πράξη της Επιτροπής η οποία κηρύσσει το εθνικό μέτρο δικαιολογημένο.

53 Εξάλλου, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία, σε περίπτωση που, για τις μηχανές που βρίσκονται στο έδαφός του, το κράτος μέλος δεν διαπιστώνει την ύπαρξη κανενός κινδύνου, διότι ο κατασκευαστής προέβη, επί παραδείγματι, στις αναγκαίες τροποποιήσεις, δεν οφείλει να λάβει

περιοριστικά μέτρα. Πράγματι, εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι το κράτος μέλος δεν μπορεί να διατάξει την απόσυρση από τη αγορά και να εμποδίσει τη θέση σε κυκλοφορία και σε λειτουργία μηχανών τις οποίες δεν αφορά η πράξη της Επιτροπής.

54 Κατόπιν της αναλύσεως αυτής, επισημαίνεται ότι η πράξη της Επιτροπής φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, να υποχρεώνει τα κράτη μέλη στα οποία απευθύνεται να εμποδίζουν τη διάθεση στην αγορά και τη θέση σε κυκλοφορία μηχανών στο έδαφος των κρατών μελών και να αποσύρουν τις μηχανές που διατίθενται στην αγορά. Έτσι, η πράξη της Επιτροπής φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, να υποχρεώνει τα κράτη μέλη να ενεργήσουν προς συγκεκριμένη κατεύθυνση και δεν τους αφήνει, εκ πρώτης όψεως, τη δυνατότητα να ενεργήσουν ή να μην ενεργήσουν, άπαξ οι μηχανές θεωρήθηκαν από την Επιτροπή ικανές να θέσουν σε κίνδυνο την υγεία και την ασφάλεια των ανθρώπων, των ζώων ή των αγαθών.

55 Συνεπώς, δεν μπορεί να αποκλεισθεί εκ πρώτης όψεως ότι η επίδικη πράξη αφορά την αιτούσα άμεσα.

56 Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι τα πρόσωπα που δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν ωστόσο να ισχυριστούν ότι η εν λόγω απόφαση τα αφορά ατομικά παρά μόνον αν η απόφαση αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, 942).

57 Δεδομένου ότι η γνώμη της Επιτροπής που αφορά ρητώς και αποκλειστικώς τις μηχανές που παράγει η αιτούσα, θεωρεί τη διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου

2001 δικαιολογημένη όσον αφορά, αφενός, τις πρέσσες P40VEI που κατασκευάστηκαν πριν από τις 4 Αυγούστου 2000 και, αφετέρου, τις πρέσσες P40VE και P50VE, πρέπει να κριθεί ότι δεν μπορεί εκ πρώτης όψεως να αποκλεισθεί ότι η επίδικη πράξη την αφορά ατομικά.

58 Συνεπώς, δεν μπορεί εκ πρώτης όψεως να αποκλεισθεί ότι η επίδικη πράξη αφορά την αιτούσα άμεσα και ατομικά και ότι, επομένως, η κύρια προσφυγή είναι παραδεκτή.

59 Συνεπώς, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής προς απόδειξη του προδήλως απαραδέκτου της κύριας προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

60 Ως εκ περισσού, διαπιστώνεται ότι η αιτούσα, με το δικόγραφο της κύριας προσφυγής της, άσκησε αγωγή αποζημιώσεως εξ εξωσυμβατικής ευθύνης, βάσει του άρθρου 235 ΕΚ και του άρθρου 288, παράγραφος 2, ΕΚ. Βάσει των στοιχείων που διαθέτει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, δεν υπάρχει κανένας λόγος να θεωρηθεί ότι η αγωγή αυτή είναι απαράδεκτη.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων

61 Η Επιτροπή φρονεί ότι η αιτούσα δεν εξέθεσε, στο μέρος της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που αφορά τα πραγματικά περιστατικά, κανένα στοιχείο που να επιτρέπει στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να εκτιμήσει τη σοβαρότητα και τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας ούτε, κατά συνέπεια, το επείγον που δικαιολογεί τη λήψη του ζητούμενου μέτρου αναστολής εκτελέσεως.

62 Επιπλέον, η αίτηση δεν θεμελιώνει τον ενδεχόμενο αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της φερόμενης ζημίας και των προβαλλομένων αποτελεσμάτων της επίδικης πράξεως.

63 Επομένως, η αίτηση δεν πληροί, κατά την Επιτροπή, τις προϋποθέσεις του άρθρου 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

64 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 104, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να περιέχει συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της προσφυγής χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Για τη διασφάλιση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης πρέπει, προκειμένου μια προσφυγή να είναι παραδεκτή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, αλλά πάντως κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 2005, T-91/04, Just κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2005, σ. I-A-395 και II-1801, σκέψη 35, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 17ης Φεβρουαρίου 2006, T-171/05 R II, Nijs κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 23).

65 Επισημαίνεται εν προκειμένω ότι, αφενός, μολονότι αληθεύει ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων είναι σύντομη, γεγονός παραμένει ότι είναι κατανοητή και ότι εκθέτει, έστω και συνοπτικώς, τη ζημία την οποία η αιτούσα θεωρεί ότι κινδυνεύει να υποστεί λόγω της επίδικης πράξεως.

66 Συγκεκριμένα, η αιτούσα εκθέτει κατ' ουσίαν ότι, αν τα κράτη μέλη λάβουν, κατ' εφαρμογήν της επίδικης πράξεως, μέτρα περιορίζοντα ή απαγορεύοντα τη θέση σε κυκλοφορία ή σε λειτουργία των μηχανών τις οποίες αφορά η επίδικη απόφαση, τούτο θα επιδεινώσει τις οικονομικές της δυσχέρειες, διότι θα επηρεάσει όχι μόνον την πώληση των μηχανών της, αλλά και το σύνολο της δραστηριότητάς της, η οποία θα μπορούσε επομένως να διατρέξει σοβαρό κίνδυνο.

67 Επισημαίνεται, αφετέρου, όσον αφορά την απόδειξη του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της προβαλλομένης ζημίας και των ενδεχομένων αποτελεσμάτων της επίδικης πράξεως, ότι πρόκειται περί ζητήματος που εμπίπτει στην εκτίμηση των επιχειρημάτων που προέβαλε η αιτούσα όσον αφορά την απόδειξη της προϋποθέσεως του επείγοντος και όχι πρόβλημα του παραδεκτού της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

68 Συνεπώς, θεωρείται ότι τα στοιχεία που προβάλλει η αιτούσα με την αίτησή της παρέχουν αρκούντως σαφή και ακριβή ένδειξη περί της απειλούμενης σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που αποτελεί συνέπεια της επίδικης πράξεως.

69 Συνεπώς, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

Επί του fumus boni juris

— Επιχειρήματα των διαδίκων

70 Κατά την αιτούσα, δεδομένου ότι το Conseil d'État ακύρωσε, με απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2002, τη διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001, η επίδικη πράξη στερείται κάθε νομικής βάσεως.

71 Κατά την Επιτροπή, η διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001 ακυρώθηκε από το Conseil d'État λόγω πλημμελείας της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοσή της και όχι για λόγους αφορώντες την ουσία της. Η Επιτροπή ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι δεν έπαυσε να οφείλει, επομένως, να αποφανθεί επί των μέτρων που έλαβαν οι γαλλικές αρχές, παρά την ακύρωση αυτή εκ μέρους του Conseil d'État.

72 Η Επιτροπή φρονεί ότι στην πραγματικότητα η διαδικασία του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/37 σκοπεί στη διασφάλιση ισοδυνάμου επιπέδου προστασίας της υγείας και της ασφάλειας σε όλη την Κοινότητα. Κατά την Επιτροπή, παρέχει τη δυνατότητα να ειδοποιούνται τα κράτη μέλη επί των ενδεχομένων κινδύνων που απορρέουν από την ελεύθερη κυκλοφορία μηχανών που έχουν ήδη αποτελέσει αντικείμενο εθνικού περιοριστικού μέτρου δικαιολογημένου κατ' ουσίαν. Θεωρεί ότι η πρακτική αποτελεσματικότητα της διαδικασίας αυτής θα διακυβευόταν αν η ακύρωση του εν λόγω μέτρου από εθνικό δικαστήριο λόγω διαδικαστικής πλημμέλειας έπρεπε κατ' ανάγκη να εμποδίσει την Επιτροπή να διατυπώσει τη γνώμη της επί του μέτρου και να τη διαβιβάσει σε όλα τα κράτη μέλη.

73 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, εξάλλου, το άρθρο 7 της οδηγίας 98/37 δεν της παρέχει τη δυνατότητα να απαλλαγεί από την υποχρέωση να αποφανθεί σε περίπτωση που, μολονότι το κοινοποιηθέν εθνικό μέτρο έχει παύσει να παράγει αποτελέσματα, το οικείο κράτος μέλος δεν ανακάλεσε την κοινοποίηση και μάλιστα ζήτησε εκ των υστέρων από την Επιτροπή να αποφανθεί.

74 Οι γαλλικές αρχές, κατά την Επιτροπή, της ζήτησαν, με έγγραφο της 8ης Απριλίου 2005, να εκδώσει την επίδικη πράξη, παρά την απόφαση του Conseil d'État.

75 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απόφαση εθνικού δικαστηρίου που ακυρώνει εθνικό μέτρο δεν μπορεί να επεκτείνει τα αποτελέσματά της μέχρι του σημείου να συνεπάγεται αυτομάτως το παράνομο κοινοτικού μέτρου όπως η επίδικη πράξη, ακόμη και αν αυτή έχει κριθεί σε σχέση με το εθνικό μέτρο.

— Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

76 Επισημαίνεται ότι το Conseil d'État ακύρωσε τη διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001 με την απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2002.

77 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, φαίνεται ότι οι λόγοι που οδήγησαν στην ακύρωση της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 έχουν μικρή σημασία.

78 Συγκεκριμένα, υπογραμμίζεται ότι οι γαλλικές αρχές δεν εξέδωσαν νέα απόφαση επιβεβαιώνουσα τις εκτιμήσεις της διυπουργικής αποφάσεως της 27 Ιουνίου 2001 όσον αφορά τις μηχανές που παράγει η αιτούσα, παρά το ότι, αφού η ακύρωση της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 είχε ως αιτιολογία μια διαδικαστική πλημμέλεια, τίποτε δεν τις εμπόδιζε, βάσει των στοιχείων του φακέλου, να κινήσουν αμέσως νέα διαδικασία, προκειμένου να διασφαλίσουν την προστασία της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων που καλούνται να χρησιμοποιήσουν τις μηχανές αυτές.

79 Εφόσον η διαδικασία του άρθρου 7 της οδηγίας 98/37 προϋποθέτει να έχει κοινοποιηθεί στην Επιτροπή ένα εθνικό μέτρο, η υποβολή ζητήματος στην κρίση της προϋποθέτει, εκ πρώτης όψεως, ότι το μέτρο εξακολουθεί να υφίσταται κατά τον χρόνο που αυτή αποφαίνεται.

80 Πράγματι, αντικείμενο της διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 98/37 είναι, εκ πρώτης όψεως, η κρίση επί του βασίμου ενός εθνικού μέτρου, πράγμα το οποίο προϋποθέτει ότι το μέτρο αυτό υφίσταται.

81 Η Επιτροπή δεν μπορεί, εκ πρώτης όψεως, να βασιστεί στους λόγους που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να ακυρώσει μια απόφαση, προκειμένου να αποφασίσει αν το μέτρο αυτό εξακολουθεί να υπάρχει. Επιπλέον, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, αν

δεν υπήρχε η διαδικαστική πλημμέλεια που οδήγησε το Conseil d'État στην ακύρωση της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001, το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής θα ήταν διαφορετικό ή ότι και η απόφαση αυτή θα έπασχε πλημμέλεια επί της ουσίας, ανεξαρτήτως της διαδικαστικής πλημμέλειας. Εξάλλου, μια τέτοια κατάσταση, συνιστάμενη στην εκ μέρους της Επιτροπής παραγνώριση του εξ εθνικής δικαστικής αποφάσεως δεδικασμένου θα γεννούσε πράγματι, εκ πρώτης όψεως, ανεπίτρεπτη ανασφάλεια δικαίου.

82 Εξάλλου, η ύπαρξη κοινοποιήσεως της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 δεν μπορεί, εκ πρώτης όψεως, να αρκέσει προκειμένου να εξακολουθήσει να υπάρχει η εν λόγω διυπουργική απόφαση ή το περιεχόμενό της μετά την ακύρωσή της. Πράγματι, η Επιτροπή δεν κρίνει, όπως φαίνεται, επί της κοινοποιήσεως του μέτρου, αλλά επί του μέτρου καθαυτό.

83 Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να απαγορεύσουν, να περιορίσουν ή να παρεμποδίσουν τη διάθεση στην αγορά και τη θέση σε λειτουργία, στο έδαφός τους, μηχανών και εξαρτημάτων ασφαλείας που ανταποκρίνονται στις διατάξεις της εν λόγω οδηγίας 98/37.

84 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Conseil d'État ακύρωσε τη διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001 και ότι οι γαλλικές αρχές δεν έλαβαν κανένα άλλο μέτρο, πρέπει, όπως φαίνεται, να θεωρηθεί ότι οι παραχθείσες μηχανές ανταποκρίνονται στις διατάξεις της οδηγίας 98/37, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, και επομένως, τεκμαίρεται ότι είναι σύμφωνες προς το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37. Κατά συνέπεια, τα κράτη μέλη δεν μπορούν, εκ πρώτης όψεως, να απαγορεύσουν, να περιορίσουν ή να παρεμποδίσουν τη διάθεση των μηχανών αυτών στην αγορά και τη θέση τους σε λειτουργία, στο έδαφός τους.

85 Η επίδικη πράξη φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, να έχει ως αποτέλεσμα ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να εμποδίσουν τη διάθεση των εν λόγω μηχανών στην αγορά και τη θέση τους σε λειτουργία χωρίς να υπάρχει εθνικό μέτρο διασφαλίσεως ληφθέν στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 7 της οδηγίας 98/37, πράγμα το οποίο φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, αντίθετο στο καθεστώς που θεσπίζει η οδηγία αυτή.

86 Εξάλλου, η αιτιολογία της επίδικης πράξεως φαίνεται προδήλως ανεπαρκής προς διασφάλιση ακριβούς και ορθής πληροφορήσεως αυτών στους οποίους απευθύνεται.

87 Πράγματι, η επίδικη πράξη ουδόλως αναφέρει την εκ μέρους του Conseil d'État ακύρωση της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001. Η παράλειψη αυτή είναι προδήλως ικανή να δώσει την εντύπωση ότι το μέτρο επί του οποίου αποφάνθηκε η Επιτροπή τον Σεπτέμβριο του 2006 εξακολουθεί να ισχύει στη Γαλλία, ενώ, λόγω της ακυρώσεως που αποφάσισε το Conseil d'État στις 4 Δεκεμβρίου 2002, θεωρείται ότι ουδέποτε υπήρξε.

88 Τέλος, υπογραμμίζεται ότι το γεγονός ότι οι γαλλικές αρχές ζήτησαν το 2005 από την Επιτροπή να εκφέρει γνώμη δεν φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, να μπορεί να της παράσχει την εξουσία να παραγνωρίσει την απόφαση του Conseil d'État και τις συνέπειες αυτής επί της πράξεως που δικαιολογεί την υποβολή του ζητήματος στην κρίση της δυνάμει της οδηγίας 98/37. Το αίτημα αυτό των γαλλικών αρχών δημιουργεί, επιπλέον, ερωτηματικά ως προς τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στην έκδοση της επίδικης πράξεως μετά πέντε και πλέον έτη από της κοινοποιήσεως της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001, ενώ η απόφαση αυτή είχε ακυρωθεί τέσσερα έτη νωρίτερα από το Conseil d'État.

89 Συγκεκριμένα, από το έγγραφο που οι γαλλικές απηύθυναν στην Επιτροπή στις 8 Απριλίου 2005 προκύπτει ότι το αίτημα των αρχών αυτών είχε ως βασικό κίνητρο την επιθυμία τους να λάβουν μια απόφαση από την Επιτροπή που θα τους καθιστούσε δυνατό να διασφαλίσουν την άμυνά τους στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως ασκηθείσας εις βάρος τους από την αιτούσα.

90 Πράγματι, οι αφορώντες την υγεία και την ασφάλεια των εργαζομένων λόγοι τους οποίους επικαλέστηκαν τόσο η Επιτροπή στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως όσο και οι γαλλικές αρχές με το έγγραφό τους δεν φαίνονται κατανοητοί. Έτσι, αφενός, η Επιτροπή χρειάστηκε περισσότερα από πέντε έτη για να εκδώσει απόφαση, πράγμα που δεν φαίνεται να συμβιβάζεται με τον σκοπό αυτό, ο οποίος φαίνεται μάλλον να χρήζει λήψεως επειγόντων μέτρων. Αφετέρου, οι γαλλικές αρχές δεν

έλαβαν εκ νέου κανένα απαγορευτικό μέτρο κατά των μηχανών της αιτούσας, παρά το ότι η ακύρωση της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 είχε ως αιτιολογία μια διαδικαστική πλημμέλεια και ότι, επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ήταν αναγκαία η λήψη μέτρου, τίποτε δεν φαινόταν να τις εμποδίζει να το λάβουν αμέσως, προκειμένου να διασφαλιστεί η προστασία της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων που καλούνται να χρησιμοποιήσουν τις μηχανές αυτές.

91 Επιπλέον, υπογραμμίζεται ότι η αιτούσα προέβαλε, κατά την ακρόαση, χωρίς να αντιλέξει η Επιτροπή, ότι οι μηχανές που εξετάσθηκαν από τις γαλλικές αρχές και θεωρήθηκαν από αυτές ικανές να θέσουν σε κίνδυνο την υγεία και την ασφάλεια των ανθρώπων είχαν υποστεί τροποποιήσεις εκ μέρους της γαλλικής επιχειρήσεως που τις είχε αγοράσει και ότι οι δυσλειτουργίες που διαπιστώθηκαν επί των μηχανών αυτών δεν υπήρχαν στις μηχανές κατά τον χρόνο της πωλήσεώς τους από την αιτούσα.

92 Η επιχειρηματολογία αυτή της αιτούσας, η οποία δεν φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, εντελώς αβάσιμη ως προς την εκτίμηση της λυσιτέλειας των διαπιστώσεων της Επιτροπής, όπως προκύπτουν από την επίδικη πράξη, επιβάλλει εξέταση η οποία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί στο στάδιο αυτό από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων.

93 Κατόπιν των ανωτέρω, τα πραγματικά και νομικά επιχειρήματα που προέβαλε η αιτούσα στο πλαίσιο του πρώτου της ισχυρισμού δημιουργούν, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που διαθέτει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της επίδικης πράξεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, η υπό κρίση αίτηση δεν μπορεί να απορριφθεί λόγω ελλείψεως fumus boni juris, οπότε πρέπει να εξετασθεί αν πληροί την προϋπόθεση περί του επείγοντος.

Επί του επείγοντος

— Επιχειρήματα των διαδίκων

94 Με την αίτησή της, η αιτούσα περιορίστηκε, κατ' ουσίαν, να υποστηρίξει ότι η επίδικη πράξη θα μπορούσε να θέσει σε σοβαρό κίνδυνο την άσκηση των δραστηριοτήτων της, μάλιστα δε και να εμποδίσει τη συνέχισή τους. Συναφώς, ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι, εκτός από την άμεση και έμμεση χρηματοοικονομική ζημία την οποία έχει ήδη υποστεί λόγω της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001, θα μπορούσε να αναγκαστεί να αντιμετωπίσει σημαντική, αν όχι μοιραία, επιδείνωση της χρηματοοικονομικής της καταστάσεως αν τα κράτη μέλη λάβουν, δυνάμει της επίδικης πράξεως, μέτρα απαγορεύοντα τη θέση σε κυκλοφορία ή σε λειτουργία των μηχανών τις οποίες αφορά η απόφαση αυτή.

95 Κατά την ακρόαση, η αιτούσα διευκρίνισε, κατ' ουσίαν, ότι τούτο όχι μόνον θα επηρεάσει τις πωλήσεις των πρεσσών που αφορά η επίδικη πράξη, αλλά ότι, επιπλέον, σε μια τέτοια περίπτωση, η φήμη των μηχανών της αντιμετωπίζει σοβαρό κίνδυνο, πράγμα το οποίο, λαμβανομένου υπόψη ότι πρόκειται περί μικρής επιχειρήσεως, θα μπορούσε να έχει σοβαρές επιπτώσεις στο σύνολο των δραστηριοτήτων της και, επομένως, να την ωθήσει σε πτώχευση, λαμβανομένης υπόψη της παρούσας χρηματοοικονομικής της καταστάσεως.

96 Η αιτούσα επισήμανε επίσης, κατά την ακρόαση, ότι εκτίθεται επιπλέον στον κίνδυνο να πρέπει να αντιμετωπίσει αγωγές αποζημιώσεως εκ μέρους των πελατών της λόγω της δήθεν ασυμφωνίας των μηχανών που αγόρασαν αυτοί προς τους ισχύοντες κανόνες.

97 Η αιτούσα κλήθηκε, κατά την ίδια ακρόαση, να γνωστοποιήσει συμπληρωματικά στοιχεία σχετικά με τον κύκλο εργασιών της και τις πωλήσεις της εντός των διαφόρων κρατών μελών στα οποία αναπτύσσει δραστηριότητα.

98 Βάσει των στοιχείων που η αιτούσα γνωστοποίησε στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία στις 9 Μαρτίου 2007, ο κύκλος εργασιών που αφορά τις πρέσσες τις οποίες παράγει η αιτούσα μειώθηκε από 2 599 943,18 ευρώ για το 2000 σε 796 918,25 ευρώ για το 2006, ενώ ο συνολικός κύκλος εργασιών της επιχειρήσεως μειώθηκε από 7 188 804,58 ευρώ για το 2000 σε 4 188 829,20 ευρώ για το 2006.

99 Η αιτούσα εξηγεί επιπλέον ότι η μείωση του κύκλου της εργασιών την υποχρέωσε να καταφύγει σε σημαντικότερες χρηματοδοτήσεις και πιστώσεις από τράπεζες, δεδομένου ότι το συνολικό χρέος της αυξήθηκε από 1 679 788 ευρώ κατά το 2000 σε 2 686 237 ευρώ κατά τη λήξη του 2005, στο οποίο προστίθενται επιπλέον χρηματοοικονομικές συμμετοχές ύψους 200 000 ευρώ που κατέβαλαν οι εταίροι κατά τους πρώτους μήνες του 2006.

100 Λαμβανομένης υπόψη της παρούσας καταστάσεως, η επιδείνωση της μειώσεως του κύκλου εργασιών της εταιρίας θα μπορούσε, κατά την αιτούσα, να ωθήσει τους πιστωτές της και, ιδίως, τις τράπεζες να ανακαλέσουν την πίστωσή τους, πράγμα το οποίο θα είχε ως συνέπεια να προκαλέσει την πτώχευσή της.

101 Η αιτούσα φρονεί επιπλέον, κατ' ουσίαν, ότι η διατήρηση της επίδικης πράξεως σε ισχύ θα μπορούσε να επηρεάσει την από πλευράς ανταγωνισμού θέση της και ότι η εντεύθεν ζημία δεν θα μπορούσε να αποκατασταθεί προσηκόντως με την επιδίκαση αποζημιώσεως, ενώ ένα μέτρο αναστολής εκτελέσεως θα μπορούσε να καταστήσει δυνατή την αποφυγή τέτοιων συνεπειών στην αγορά.

102 Η Επιτροπή φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι η αιτούσα δεν αποδεικνύει ότι απειλείται με σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία λόγω της επίδικης πράξεως.

103 Επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι η Επιτροπή ισχυρίζεται, όσον αφορά το παραδεκτό της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως, ότι η αιτούσα δεν αποδεικνύει τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της ζημίας την οποία προβάλλει και των ενδεχομένων αποτελεσμάτων της επίδικης πράξεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ενδεχόμενη ζημία την οποία θα μπορούσε να υποστεί η αιτούσα δεν μπορεί στην πραγματικότητα να αποτελεί συνέπεια της επίδικης πράξεως, αλλά των μέτρων που θα ληφθούν, ενδεχομένως, από τα κράτη μέλη κατόπιν της πράξεως αυτής της Επιτροπής.

104 Εξάλλου, πρώτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η οικονομική ζημία την οποία επικαλείται η αιτούσα είναι αμιγώς υποθετική, δεδομένου ότι η αιτούσα δεν αποδεικνύει ότι έχουν ληφθεί ή πρόκειται να ληφθούν μέτρα εκτελέσεως από τα κράτη μέλη, κατόπιν της εκ μέρους της Επιτροπής εκδόσεως της επίδικης πράξεως.

105 Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι λαμβάνονται τέτοια μέτρα, τούτο μπορεί να συνεπάγεται για την αιτούσα μόνο χρηματοοικονομικής φύσεως ζημία, η οποία είναι, εξ ορισμού, επανορθώσιμη.

106 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι όλα τα στοιχεία που προσκόμισε η αιτούσα δεν αποδεικνύουν ότι θα υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

107 Πρώτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν είναι σε θέση να γνωρίζει πόσους και ποιους τύπους πρεσσών παρήγαγε και εμπορεύτηκε η αιτούσα κατά τα τελευταία έτη, αλλά ότι, βάσει των στοιχείων που είχε τη δυνατότητα να συλλέξει στο διαδίκτυο, η αιτούσα παράγει και εμπορεύεται αυτή τη στιγμή τουλάχιστον 17 τύπους πρεσσών, εκ των οποίων 3 μόνον αφορούσε η διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001 και, επομένως, η επίδικη πράξη.

108 Δεύτερον, τα στοιχεία που παρέσχε η αιτούσα αναφέρονται, κατά την Επιτροπή, μόνο στον συνολικό κύκλο της εργασιών και στον κύκλο της εργασιών από τις πρέσσες για το διάστημα από το 2000 μέχρι το 2006 και, συνεπώς, αφορούν μόνον οικονομική κατάσταση προγενέστερη της εκδόσεως της επίδικης πράξεως, της οποίας συνεπώς δεν αντικατοπτρίζουν τις συνέπειες.

109 Τρίτον, η Επιτροπή θεωρεί, κατ' ουσίαν, ότι τα στοιχεία που αφορούν το 2006 δεν επιτρέπουν να καθορισθούν τα αποτελέσματα τα οποία η επίδικη πράξη θα είχε επί του κύκλου εργασιών από τις πρέσσες μεταξύ του χρονικού σημείου εκδόσεως της επίδικης πράξεως και της αρχής του 2007.

110 Τέταρτον, η Επιτροπή θεωρεί ότι τα στοιχεία που αφορούν τον κύκλο εργασιών της αιτούσας από τις πρέσσες αναφέρονται αδιακρίτως σε όλους τους τύπους πρεσσών που αυτή παράγει και πωλεί. Η αιτούσα δεν παρέχει κανένα στοιχείο το οποίο να αφορά την εξέλιξη του συγκεκριμένου κύκλου εργασιών που απορρέει από τις πωλήσεις των τριών τύπων πρεσσών που αποτέλεσαν αντικείμενο του εθνικού απαγορευτικού μέτρου και της επίδικης πράξεως. Επομένως, δεν αποδεικνύει την ενδεχόμενη μείωση του κύκλου εργασιών από τις πρέσσες τις οποίες αφορά η επίδικη πράξη.

111 Πέμπτον, κατά την Επιτροπή, οι διακυμάνσεις του συνολικού κύκλου εργασιών της αιτούσας δεν αντικατοπτρίζουν τις διακυμάνσεις του κύκλου της εργασιών στον τομέα των πρεσσών.

112 Έκτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προοδευτική μείωση του κύκλου εργασιών από τις πρέσσες εν γένει (2 599 943,18 ευρώ το 2000, 796 918,25 ευρώ το 2006), εξαιρουμένου του διαστήματος 2003-2004 οπότε αυτός ο κύκλος εργασιών αυξήθηκε, δεν αντικατοπτρίζει οπωσδήποτε τις διακυμάνσεις του κύκλου εργασιών από τις πρέσσες εντός ορισμένων κρατών μελών. Έτσι, κατά την Επιτροπή, παρά τη μείωση του κύκλου εργασιών από τις πρέσσες μεταξύ του 2005 και του 2006 (μειωθέντος από 1 059 064,37 σε 796 918,25 ευρώ), οι κύκλοι εργασιών από τις

πρέσσες αυξήθηκαν σαφώς όσον αφορά τη γερμανική (από 262 512,07 σε 333 812,75 ευρώ), τη φινλανδική (από 36 150,00 σε 50 025,00 ευρώ), την πορτογαλική (από 31 531,50 σε 49 845,00 ευρώ) και την πολωνική (από 0 σε 33 320,00 ευρώ) αγορά.

113 Έβδομον, τα προσκομισθέντα στοιχεία δεν αποδεικνύουν, κατά την Επιτροπή, την ύπαρξη κανενός συνδέσμου μεταξύ, αφενός, των διακυμάνσεων του κύκλου εργασιών από τις πρέσσες και των διακυμάνσεων του κύκλου εργασιών στη Γαλλία και, αφετέρου, των τελευταίων αυτών διακυμάνσεων και των διακυμάνσεων του κύκλου εργασιών σε καθένα από τα λοιπά κράτη μέλη.

114 Όγδοον, η Επιτροπή προσάπτει, κατ' ουσίαν, στην αιτούσα ότι δεν παρέσχε καμία ένδειξη προκειμένου να εκτιμηθεί επί ποίων βάσεων η αιτούσα υπολόγισε τη μείωση κύκλου εργασιών που ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001.

115 Ένατον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αιτούσα δεν παρέχει κανένα στοιχείο ως προς τον καθορισμό της σχετικής αγοράς και των μεριδίων αγοράς που κατέχει, συνολικά και εντός των διαφόρων κρατών μελών, πριν και μετά την έκδοση της επίδικης πράξεως. Ελλείψει κάθε αντικειμενικού στοιχείου σχετικού με τα χαρακτηριστικά της αγοράς των πρεσσών και με τα μερίδια αγοράς που κατέχει η αιτούσα στον τομέα αυτόν, τα στοιχεία που παρέσχε η αιτούσα όσον αφορά τον συνολικό κύκλο της εργασιών και τον κύκλο της εργασιών από τις πρέσσες ουδόλως ασκούν επιρροή κατά την Επιτροπή. Δεν καθιστούν ιδίως δυνατό να καθοριστεί αν και κατά πόσον η προοδευτική μείωση του κύκλου εργασιών της αιτούσας αντικατοπτρίζει τις διακυμάνσεις της σχετικής αγοράς ή αν μπορεί να οφείλεται σε άλλους παράγοντες.

116 Η Επιτροπή θεωρεί, τέλος, ότι κανένα από τα στοιχεία που παρέσχε η αιτούσα δεν αποδεικνύει, πρώτον, εάν και κατά πόσον η μείωση του συνολικού κύκλου εργασιών της και η μείωση του κύκλου εργασιών της από τις πρέσσες για τα έτη 2000 έως 2006 αποτελούν άμεση συνέπεια της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 και της επίδικης πράξεως και, αφετέρου, ποιες είναι οι συνέπειες της επίδικης πράξεως.

117 Τρίτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η επίδικη πράξη και, επομένως, τα ενδεχόμενα εθνικά μέτρα τη λήψη των οποίων επιτάσσει η απόφαση αυτή αφορούν μόνον 3 από τους 17 τύπους πρεσσών που παράγει και πωλεί σήμερα η αιτούσα. Συνεπώς, η επίδικη πράξη δεν επηρεάζει τις δραστηριότητες της αιτούσας όσον αφορά τις υπόλοιπες μηχανές που παράγει.

118 Κατά την Επιτροπή, ελλείψει περισσοτέρων στοιχείων, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η λήψη εθνικών απαγορευτικών μέτρων αποτελεί την άμεση και αυτόματη συνέπεια της κοινοποιήσεως της επίδικης πράξεως στα κράτη μέλη, η αιτούσα και πάλι δεν αποδεικνύει την επίπτωση που τέτοια μέτρα θα μπορούσαν να έχουν στον κύκλο της εργασιών, δεδομένου ότι τα μέτρα αυτά αφορούν στην πραγματικότητα 3 από τους 17 τύπους μηχανών. Ωσαύτως, η αιτούσα δεν αποδεικνύει ότι τέτοια μέτρα συνεπάγονται αυτομάτως τη μείωση του συνολικού κύκλου της εργασιών, τη βέβαιη ανάκληση των τραπεζικών πιστώσεων και, τέλος, την πτώχευσή της.

119 Τέταρτον, η Επιτροπή φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι το γεγονός ότι η αιτούσα δεν έσπευσε να υποβάλει αίτηση αναστολής εκτελέσεως εμφαίνει ότι δεν επίκειται σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Η αιτούσα, ενώ πληροφορήθηκε την έκδοση της επίδικης πράξεως από την Επιτροπή στις 11 Οκτωβρίου 2006, άσκησε την κύρια προσφυγή μόλις στις 6 Δεκεμβρίου 2006 και υπέβαλε την αίτησή της ασφαλιστικών μέτρων στις 18 Ιανουαρίου 2007.

120 Πέμπτον, όσον αφορά το ενδεχόμενο πλεονέκτημα που απορρέει από την επίδικη πράξη για τους ανταγωνιστές της αιτούσας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν μπορεί, βεβαίως, να αποκλεισθεί ότι η αιτούσα υφίσταται ή κινδυνεύει να υποστεί οικονομικές συνέπειες λόγω της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 ή της επίδικης πράξεως, αλλά, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα αποτελέσματα αυτά αποτελούν άμεση συνέπεια της επίδικης πράξεως και όχι της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 ή της αναμονής, εκ μέρους των επιχειρηματιών, της λήψεως εθνικών μέτρων κατόπιν της εκδόσεως της επίδικης πράξεως, τα αποτελέσματα αυτά επηρεάζουν, εν πάση περιπτώσει, την πραγματική και όχι τη νομική κατάσταση της αιτούσας.

— Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

121 Κατά πάγια νομολογία, το επείγον της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την αναγκαιότητα που υπάρχει για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος το προσωρινό μέτρο (βλ. διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Νοεμβρίου 2004, T-303/04 R, European Dynamics κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3889, σκέψη 65, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

122 Ναι μεν ζημία χρηματοοικονομικού χαρακτήρα δεν μπορεί να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις, εφόσον μπορεί να καταβληθεί μεταγενέστερα χρηματικό αντιστάθμισμα, πλην όμως το προσωρινό μέτρο δικαιολογείται εφόσον προκύπτει ότι, σε περίπτωση μη χορηγήσεώς του, ο αιτών διάδικος θα περιέλθει σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξή του πριν από την έκδοση της περατώνουσας την κύρια δίκη αποφάσεως (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Δεκεμβρίου 2002, T-181/02 R, Neue Erba Lautex κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-5081, σκέψη 84).

123 Ο διάδικος που επικαλείται την επέλευση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας υποχρεούται να αποδείξει τη ζημία αυτή (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάδα κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000,

σ. I-8787, σκέψη 14). Το ότι επίκειται ζημία δεν είναι ανάγκη να αποδεικνύεται με απόλυτη βεβαιότητα, αλλά αρκεί, ιδίως όταν η επέλευση της ζημίας εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου παραγόντων, η ζημία να μπορεί να προβλεφθεί με επαρκή βαθμό πιθανολογήσεως (διατάξεις Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., προπαρατεθείσα στη σκέψη 19, σκέψη 38, και του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2769, σκέψη 38).

124 Πρώτον, όσον αφορά τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της ζημίας που επικαλείται η αιτούσα και των ενδεχομένων αποτελεσμάτων της επίδικης πράξεως, υπενθυμίζεται ότι, όπως κρίθηκε με τη σκέψη 54 ανωτέρω, η επίδικη πράξη φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, να υποχρεώνει τα κράτη μέλη στα οποία απευθύνεται να εμποδίζουν τη διάθεση στην αγορά και τη θέση σε κυκλοφορία των μηχανών της αιτούσας στο έδαφος των κρατών μελών και να αποσύρουν τις μηχανές που διατίθενται στην αγορά και δεν τους αφήνει, εκ πρώτης όψεως, τη δυνατότητα να ενεργήσουν ή να μην ενεργήσουν, αλλά αντιθέτως τα υποχρεώνει να ενεργήσουν προς συγκεκριμένη κατεύθυνση.

125 Επομένως, η ζημία της οποίας τον κίνδυνο επελεύσεως προβάλλει η αιτούσα, δηλαδή η βλάβη στις πωλήσεις των μηχανών της τις οποίες αφορά η επίδικη πράξη και η βλάβη στη φήμη της η οποία μπορεί να επηρεάσει ολόκληρο τον κύκλο της εργασιών, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να την οδηγήσει σε πτώχευση, δεν απορρέει από τα εθνικά μέτρα τα οποία απλώς θα εφαρμόζουν την πράξη αυτή εντός εκάστου κράτους μέλους, αλλά από την επίδικη πράξη καθεαυτή η οποία διατάσσει, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη τέτοιων μέτρων.

126 Εξάλλου, πρέπει να απορριφθεί εξαρχής η επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν αποδεικνύεται ότι τα κράτη μέλη έχουν λάβει τέτοια μέτρα μέχρι τώρα.

127 Πράγματι, δεδομένου ότι σκοπός της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων είναι ακριβώς να προληφθεί η λήψη τέτοιων μέτρων από τα κράτη μέλη, αν υποτεθεί ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις για τη λήψη των προσωρινών μέτρων αυτών, το Πρωτοδικείο δεν πρέπει να αναμείνει τη λήψη των εν λόγω μέτρων προκειμένου να αναστείλει την εκτέλεση της επίδικης πράξεως.

128 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι τα στοιχεία που παρέσχε η αιτούσα μαρτυρούν σταδιακή και σημαντική μείωση, μεταξύ του 2000 και του 2006, του συνολικού κύκλου της εργασιών και, ιδίως, του κύκλου της εργασιών στον τομέα των πρεσσών. Οι εξαιρέσεις τις οποίες συνιστούν τα έτη 2004 και 2006 και ορισμένα συγκεκριμένα αποτελέσματα ανά χώρα δεν φαίνονται ικανά να θέσουν την τάση αυτή υπό αμφισβήτηση. Διαπιστώνεται ότι η μείωση αυτή ανέρχεται σε 42 % σε επτά έτη για τον συνολικό κύκλο εργασιών και σε 70 % όσον αφορά μόνον τον κύκλο εργασιών από τις πρέσσες.

129 Τα υποβληθέντα από την αιτούσα στοιχεία σχετικά με το παθητικό της εμφαίνουν επίσης το σημαντικό χρέος της σε τράπεζες, το οποίο ανερχόταν σε περισσότερα από 2 600 000 ευρώ στο τέλος του 2005.

130 Η αιτούσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι μια επιδείνωση των τωρινών χρηματοοικονομικών της δυσχερειών θα μπορούσε να είναι μοιραία γι' αυτήν. Η επιδείνωση αυτή θα μπορούσε να προκύψει, αφενός, από την απαγόρευση διαθέσεως στην αγορά και θέσεως σε λειτουργία των μηχανών που αφορά η επίδικη πράξη και, αφετέρου, από την προσβολή της εμπορικής της φήμης και της φήμης των μηχανών της που θα μπορούσε να συνεπάγεται ένα τέτοιο απαγορευτικό μέτρο, δυνάμενη να επηρεάσει το σύνολο του κύκλου της εργασιών.

131 Επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι η εφαρμογή της επίδικης πράξεως θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια να εμποδισθεί, στο σύνολο των κρατών μελών, η πώληση των τύπων μηχανών τις οποίες αφορά η απόφαση αυτή. Συνεπώς, η σημαντική εντεύθεν επιδείνωση της χρηματοοικονομικής καταστάσεως για τον τομέα των πρεσσών φαίνεται να μπορεί να πιθανολογηθεί επαρκώς.

132 Ωστόσο, ο κύκλος εργασιών που πραγματοποιεί η αιτούσα στον τομέα των πρεσσών αντιπροσωπεύει σήμερα μόλις ποσοστό κατά τι λιγότερο από το 20 % του συνολικού κύκλου της εργασιών.

133 Συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί αν ευσταθεί η επιχειρηματολογία της αιτούσας που αφορά την πιθανή προσβολή της εμπορικής της φήμης την οποία θα μπορούσε να προκαλέσει η επίδικη πράξη, προσβολή η οποία θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια τον επηρεασμό του συνόλου των δραστηριοτήτων της.

134 Θεωρείται ότι η νομολογία που αφορά την προσβολή της φήμης μιας επιχειρήσεως στην οποία δεν ανατέθηκε δημόσιο έργο, με την οποία απορρίπτεται η άποψη ότι η προσβολή αυτή συνιστά σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία (διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 20ής Σεπτεμβρίου 2005, T-195/05 R, Deloitte Business Advisory κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-3485, σκέψη 126, και European Dynamics κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 121, σκέψη 82) δεν φαίνεται κατάλληλη προκειμένου να κριθεί προσβολή της φήμης όπως αυτή την οποία μπορεί να υποστεί η αιτούσα εν προκειμένω. Πράγματι, το γεγονός ότι δεν ανατέθηκε δημόσιο έργο σε μια επιχείρηση δεν μπορεί να συγκριθεί με τον χαρακτηρισμό ορισμένων προϊόντων της ως επικίνδυνων για την υγεία και την ασφάλεια των ανθρώπων.

135 Συναφώς, επισημαίνεται ότι ο επιβλαβής χαρακτήρας της προσβολής της φήμης μιας επιχειρήσεως, της οποίας οι μηχανές φέρουν τη σήμανση πιστότητας CE και των οποίων η ασφάλεια τίθεται υπό αμφισβήτηση χωρίς να υπάρχει κανένα εθνικό απαγορευτικό μέτρο βάσει της οδηγίας 98/37, έχει αναγνωριστεί από το Δικαστήριο (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Απριλίου 2007, C-470/03, AGM-COS.MET, δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 61 έως 65).

136 Εν προκειμένω, θεωρείται ότι μια απόφαση της Επιτροπής η οποία, εκ πρώτης όψεως, σκοπεί να επιβάλει στο σύνολο των κρατών μελών την υποχρέωση να λάβουν περιοριστικά του εμπορίου μέτρα, εν προκειμένω μέτρα απαγορεύσεως της διαθέσεως στην αγορά και της θέσεως σε κυκλοφορία των εν λόγω μηχανών, λόγω κινδύνων τους οποίους οι μηχανές αυτές συνεπάγονται για την υγεία και την ασφάλεια των προσώπων, μπορεί να θίξει τη φήμη της επιχειρήσεως που παράγει τις μηχανές αυτές.

137 Συνεπώς, πρέπει να αναγνωρισθεί ο επιζήμιος χαρακτήρας μιας τέτοιας προσβολής.

138 Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη, εν προκειμένω, το γεγονός ότι η επίδικη πράξη δεν αναφέρει ούτε ότι το αρχικό εθνικό μέτρο, δηλαδή η διυπουργική απόφαση της 27ης Ιουνίου 2001, ακυρώθηκε από το Conseil d'État ούτε ότι, κατόπιν της ακυρώσεως αυτής, οι γαλλικές αρχές δεν έλαβαν κανένα νέο μέτρο.

139 Λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτέρων περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως δε ότι η αιτούσα είναι μικρή επιχείρηση, η οποία έχει περιορισμένη και εξειδικευμένη παραγωγή, δηλαδή υδραυλικές πρέσσες και βιομηχανικές μηχανές προοριζόμενες για την κοπή και τη διάτρηση μηχανικών εξαρτημάτων, θεωρείται ότι αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμο ότι η επίδικη πράξη, η οποία θέτει υπό αμφισβήτηση, εντός όλων των κρατών μελών, την ασφάλεια ορισμένων από τις μηχανές που παράγει, μπορεί να θίξει τη φήμη της ως προς το σύνολο της παραγωγής της.

140 Συνεπώς, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι μέρος μόνον της παραγωγής της αιτούσας θα μπορούσε να επηρεαστεί από την επίδικη πράξη δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

141 Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν η ζημία αυτή είναι, εν προκειμένω, σοβαρή και δυσχερώς επανορθώσιμη για την αιτούσα.

142 Πρώτον, μια τέτοια προσβολή της εμπορικής φήμης μιας επιχειρήσεως και της φήμης περί της ασφάλειας των προϊόντων της είναι ικανή να της προξενήσει ζημία η οποία, λόγω του ότι εκτιμάται δυσχερώς, επανορθώνεται δυσχερώς.

143 Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως και του γεγονότος ότι η αιτούσα έχει περιορισμένη και εξειδικευμένη παραγωγή, η ζημία αυτή μπορεί επιπλέον να χαρακτηρισθεί σοβαρή, δεδομένου ότι η προσβολή αυτή είναι ικανή, λόγω της επίδικης πράξεως, να έχει αποτελέσματα στο σύνολο των κρατών μελών και, κατά συνέπεια, στο σύνολο των αγορών στις οποίες δραστηριοποιείται η αιτούσα και όχι μόνο σε μία από αυτές.

144 Δεύτερον, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του ότι πρόκειται περί μικρής επιχειρήσεως και, αφετέρου, της τωρινής οικονομικής καταστάσεως της αιτούσας, μια τέτοια προσβολή της φήμης της είναι ικανή να προκαλέσει ανεπανόρθωτες συνέπειες στην παραγωγή της, τόσο στον τομέα των πρεσσών όσο και στους λοιπούς τομείς της δραστηριότητάς της, οι οποίοι αφορούν επίσης μηχανές-εργαλεία, και κατά συνέπεια στη συνολική χρηματοοικονομική της κατάσταση. Επομένως, ο κίνδυνος να οδηγηθεί ταχέως σε πτώχευση η αιτούσα δεν είναι αμιγώς υποθετικός αλλά, αντιθέτως, πιθανολογείται σε επαρκή βαθμό.

145 Τρίτον, δεν αποκλείεται η αιτούσα να εκτεθεί, όπως υποστηρίζει, σε αγωγές αποζημιώσεως εκ μέρους των αγοραστών της αν, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/37, οι μηχανές που αυτοί αγόρασαν ανακληθούν από την αγορά. Εκτός του ότι τέτοια μέτρα θα μπορούσαν επίσης να θέσουν σε κίνδυνο την εμπορική φήμη της αιτούσας έναντι των αγοραστών της, τέτοιες αγωγές είναι πιθανότατα ικανές να επιδεινώσουν τη χρηματοοικομική κατάσταση της αιτούσας και, επομένως, να συντελέσουν στην επέλευση της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που επικαλείται.

146 Λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτέρων συνθηκών της υπό κρίση υποθέσεως, θεωρείται, βάσει του συνόλου των στοιχείων αυτών, ότι η εκτέλεση της επίδικης πράξεως είναι ικανή να προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στην αιτούσα και να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή της, οπότε το επείγον των ζητηθέντων μέτρων φαίνεται αναμφισβήτητο (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1999, T-44/98 R II, Emesa Sugar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1427, σκέψη 131).

147 Υπογραμμίζεται συναφώς ότι το επείγον που μπορεί να επικαλεστεί η αιτούσα πρέπει να αναγνωρισθεί από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων κατά μείζονα λόγο διότι από τις σκέψεις 76 έως 93 ανωτέρω προκύπτει ότι τα πραγματικά και νομικά επιχειρήματα που προέβαλε η αιτούσα στο πλαίσιο του πρώτου λόγου της φαίνονται ιδιαιτέρως σοβαρά (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη Αυστρία κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 18, σκέψη 110, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουλίου 2006, Τ-114/06 R, Globe κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-2627, σκέψη 140).

148 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα λοιπά επιχειρήματα της Επιτροπής προς αμφισβήτηση της υπάρξεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας την οποία κινδυνεύει να υποστεί η αιτούσα ωσαύτως δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν.

149 Πρώτον, πρέπει να απορριφθούν οι αντιρρήσεις της Επιτροπής κατά τις οποίες από τα στοιχεία που παρέσχε η αιτούσα δεν μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας.

150 Συναφώς, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι η ζημία δεν πρέπει να εκτιμάται στο σύνολό της, αλλά μόνο σε σχέση με τις μηχανές τις οποίες αφορά η επίδικη πράξη δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Πράγματι, η προσβολή της εμπορικής φήμης την οποία κινδυνεύει να υποστεί η αιτούσα είναι, εν προκειμένω, ικανή να επηρεάσει το σύνολο των πωλήσεών της και, συνεπώς, να θέσει σε κίνδυνο όχι μόνον τον τομέα των πρεσσών, αλλά το σύνολο της δραστηριότητάς της.

151 Εξάλλου, δεν μπορεί να προσαφθεί στην αιτούσα ότι παρέσχε στοιχεία μόνο για το παρελθόν, εν προκειμένω για τα έτη 2000 έως και 2006. Πράγματι, από τα στοιχεία αυτά ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων μπορεί να εκτιμήσει την εξέλιξη της χρηματοοικονομικής καταστάσεως της αιτούσας και το βάσιμο των ισχυρισμών της όσον αφορά τον χρηματοοικονομικό κίνδυνο που θα αυτή θα διέτρεχε αν η απόφαση της Επιτροπής συνεπαγόταν, εντός των κρατών μελών, μέτρα απαγο-

ρεύσεως της πωλήσεως των μηχανών που αφορά η απόφαση αυτή και ανάκληση των εν λειτουργία μηχανών.

152 Επιπλέον, η έλλειψη στοιχείων αφορώντων το αποτέλεσμα επί των πωλήσεων των μηχανών που αφορά η επίδικη πράξη, μετά την έκδοση της πράξεως αυτής, δεν μπορεί να προσαφθεί στην αιτούσα, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι η επίδικη πράξη δεν δημοσιεύεται στην Επίσημη Εφημερίδα και ότι, επομένως, οι πελάτες της δεν θα μπορούσαν να γνωρίζουν την ύπαρξή της πριν τα κράτη μέλη τη θέσουν σε εφαρμογή και, αφετέρου, επίσης δεν αμφισβητείται ότι τα κράτη μέλη δεν έχουν ακόμη λάβει μέτρα προς τούτο.

153 Εξάλλου, το γεγονός ότι δεν εμφαίνεται ο τρόπος υπολογισμού της ζημίας την οποία προκάλεσε η έκδοση από τη Γαλλική Δημοκρατία της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 δεν φαίνεται να ασκεί επιρροή στην εκτίμηση του αν έχει αποδειχθεί το επείγον στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως, δεδομένου ότι η εκ μέρους της αιτούσας εκτίμηση της ενδεχόμενης ζημίας της μεταξύ του 2000 και του 2006 δεν αποτελεί προϋπόθεση για την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξεως, αφού το ζήτημα αυτό αφορά στην πραγματικότητα την αγωγή αποζημιώσεως που αυτή άσκησε ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων.

154 Τέλος, η έλλειψη ενδείξεων σχετικών με τα μερίδια αγοράς της αιτούσας δεν μπορεί καθεαυτή να καταστήσει άνευ ουσίας τα σχετικά με την χρηματοοικονομική της κατάσταση στοιχεία που αυτή προσκόμισε. Λαμβανομένων υπόψη της σταδιακής επιδεινώσεως της καταστάσεως αυτής και των κινδύνων στους οποίους την εκθέτει μια απόφαση ικανή να προσβάλει τη φήμη των προϊόντων της, δεν φαίνεται να ασκεί επιρροή το αν τα μερίδιά της αγοράς είναι σημαντικά ή όχι στον τομέα των πρεσσών.

155 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της Επιτροπής ότι η αιτούσα, δεδομένου ότι δεν άσκησε ταχύτερα την κύρια προσφυγή της ενώπιον του

Πρωτοδικείου και δεν υπέβαλε ταχύτερα την υπό κρίση αίτηση ενώπιον του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων, αποδεικνύει με τη στάση της ότι το κριτήριο του επείγοντος δεν πληρούται.

156 Επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι η κύρια προσφυγή ασκήθηκε εντός της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ.

157 Στη συνέχεια, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν υπάρχει προθεσμία για την υποβολή αιτήσεως προσωρινών μέτρων ενώπιον του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων.

158 Μολονότι είναι αληθές ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων μπορεί να χρειαστεί να εξετάσει, υπό το πρίσμα των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, το χρονικό σημείο υποβολής της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, όταν αποφαίνεται επί του επείγοντος (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2003, Τ-288/02 R, ΑΙΤ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2885, σκέψη 17), διαπιστώνεται ότι η κύρια προσφυγή ασκήθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 2006, ενώ η υπό κρίση αίτηση πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία στις 18 Ιανουαρίου 2007. Το διάστημα μεταξύ της κύριας προσφυγής και της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί, εν προκειμένω, να κριθεί υπερβολικό και δεν αποδεικνύει την έλλειψη επείγοντος ως προς την εν λόγω αίτηση.

159 Τρίτον, υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η απόφανση, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, επί των ισχυρισμών της αιτούσας όσον αφορά τον επηρεασμό της από πλευράς ανταγωνισμού θέσεώς της, τους οποίους προβάλλει, εν πάση περιπτώσει, όλως επικουρικώς και μόνο με τα συμπληρωματικά στοιχεία που υπέβαλε στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων κατόπιν της ακροάσεως.

160 Τέλος, θεωρείται ότι, εν προκειμένω, πληρούται η προϋπόθεση του επείγοντος.

Επί της σταθμίσεως των συμφερόντων

161 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι η στάθμιση των συμφερόντων κλίνει υπέρ της απορρίψεως της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως, κατά το μέτρο που το κοινοτικό συμφέρον διασφαλίσεως ισοδυνάμου βαθμού προστασίας της υγείας και της ασφάλειας στο σύνολο των κρατών μελών θα πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να υπερισχύει του ειδικού συμφέροντος του αιτούντος.

162 Η επίδικη πράξη σκοπεί, κατά την Επιτροπή, στη διασφάλιση της προστασίας της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων, που τίθενται σε κίνδυνο από τις μηχανές τις οποίες αφορά η επίδικη πράξη.

163 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι η Επιτροπή χρειάστηκε περισσότερα από πέντε έτη για να εκδώσει την επίδικη πράξη, χωρίς η ασφάλεια και η υγεία των εργαζομένων τις οποίες η Επιτροπή οφείλει να διασφαλίζει να την ωθήσουν να ενεργήσει ταχύτερα.

164 Η μόνη εξήγηση που η Επιτροπή ήταν σε θέση να παράσχει συναφώς κατά την ακρόαση είναι ότι ήταν αναγκαίο να κινήσει διαδικασία προκειμένου να επιλέξει εμπειρογνώμονα που θα εξέταζε τις μηχανές της αιτούσας και ότι αυτή η διαδικασία επιλογής διήρκεσε περισσότερο απ' ό,τι είχε προβλεφθεί.

165 Αφενός, η Επιτροπή δεν αποδεικνύει τους ισχυρισμούς αυτούς. Αφετέρου, δεν φαίνεται αληθοφανές να χρειάζεται η Επιτροπή περισσότερα από πέντε έτη για να επιλέξει έναν εμπειρογνώμονα, να λάβει την έκθεσή του και να εκφέρει γνώμη στο πλαίσιο διαδικασίας με αντικείμενο τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως, όταν υπάρχουν μηχανές ικανές να θέσουν σε κίνδυνο την υγεία και την ασφάλεια των ανθρώπων.

166 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι μόνον αφού οι γαλλικές αρχές ζήτησαν από την Επιτροπή να εκφέρει γνώμη σχετική με το μέτρο που κοινοποίησαν, προκειμένου να μπορέσουν να αμυνθούν στο πλαίσιο διαδικασίας κινηθείσας ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων, η Επιτροπή εξέδωσε εν τέλει την επίδικη πράξη.

167 Εξάλλου, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς της αιτούσας ότι κανένα ατύχημα δεν προκλήθηκε από της εκδόσεως της διυπουργικής αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2001 και ότι τα μόνα μέτρα που έλαβαν συναφώς οι γαλλικές αρχές ακυρώθηκαν από το Conseil d'État το 2002, χωρίς να ληφθούν νέα μέτρα κατόπιν της ακυρώσεως αυτής.

168 Τέλος, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι τα πραγματικά και νομικά επιχειρήματα που προέβαλε η αιτούσα στο πλαίσιο του πρώτου της ισχυρισμού προς στήριξη του fumus boni juris γεννούν, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που διαθέτει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της επίδικης πράξεως.

169 Συνεπώς, η στάθμιση των συμφερόντων δεν μπορεί να κλίνει υπέρ της απορρίψεως του μέτρου αναστολής εκτελέσεως, όπως ζητεί η Επιτροπή.

170 Εν κατακλείδι, δεδομένου ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις προκειμένου να διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξεως, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση της αιτούσας.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Αναστέλλει την εκτέλεση της γνώμης Ε (2006) 3914 της Επιτροπής, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με μέτρο των γαλλικών αρχών για την απαγόρευση ορισμένων μηχανικών πρεσσών μάρκας IMS, μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της κύριας προσφυγής.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 7 Ιουνίου 2007.

Ο Γραμματέας — Ο Πρόεδρος

E. Coulon — B. Vesterdorf